Товаришу мій! не здивуйте з лінивого вірша,
Рі́фми, дочки безсонних ночей, покидають мене,
Ро́з мір, неначе химерная хвиля,
Розбивається ~~в по~~ раптом об кожну малу перешкоду
Ви даремне шукали б у ньому девятого
могутньої хвилі тієї, що такт одбива валу, течії
Думки ~~мені~~ навіває мені ~~тепер~~ ~~се~~ Чорнеє море, (окена,
Дике, химерне воно, ні ~~за~~ ладу, ні закону не знає
Вчора грало — шуміло воно
Без вітру,
Сьогодня вже тихо й лагідно до берега шле свої хвилі,
Хоч вітер по горах шалено жене сиві хмари.
Так би й лежала я завжді над сею живою водою,
Дивилась би, як без жалю сипле перли вона й самоцвіти
На побережне каміння,
Як тіні барвисті від хмарок злотистих
Проходять ~~На мить~~ по площині срібно блакитній
І раптом зникають,
Як білая піна рожевіє злехка
Немов соромливе обличчя красуні,
Як гори темніють повиті у білі серпанки,
Вони так спокійно стоять
~~Як~~ Бо їх стереже колоннада сумних кіпарісів,
Поважних, ставних.

~~Дива~~ Поки я дивлюся на море, гадаю що й я така вільна,
Як хвиля білява, ~~що весело сонцю киває~~
~~Голівкою ясною, з темної синяви моря.~~
Оглянусь на гори, що з півночі світ заступив
~~Суворою тінью~~,
І тінь мені думку покриє
І раптом прокинеться спогад,
Що я не на волі, а тілько ланцюг мені
На час на годину дала моя довгий доля лукава,
Дозволила ~~глянути~~ вийти за темную гір
Нимов за ворота тюрми і огорожу глянути втомленим оком
На вічнеє вільнеє море.
~~Нема~~ Коли б в мене сила, щоб раптом ланцюг
Схопити човен-душогубку розірвати,
І легке подвійне весельце
І швидко, мов чайка морська білокрила
Геть за далекий обрій, полинуть по хвилях
В новиї незнані світа звідки сонечко сходить
На иншую долю й недолю!...
Марні мрії! За кожним ~~прудким~~ моїм необачним
Бряжчить невидимий незміреним рухом ланцюг і болем
Гай-гай, не розірвеш його до кости мене протинаєш

Не такий його майстер кував!....
Щоб моїм недотепним рукам розірвати,
~~Нав~~ ~~Хіба~~ тілько час, він усякі замки розбива! —
Сю ~~на~~ кормигу розібє й мене вкупі з нею —
Ось які тіні, товаришу, кидають гори на мене
Дай вам Боже ніколи не знати ~~таких~~ сих тінів,
~~Обірні~~
І не ходити у хмару повитим, ~~по світі веселім~~. ~~у~~ ~~по ясному світі~~
~~Ос~~ Ні, ви не з тих, що живуть у тумані,
Я тілько що знов прочитала
Ваш дужий неначе у ~~здорою~~ крицю закований
міцно узброєний віри,
~~Повний вогню~~
Чим же за нього віддячити вам, побратиме?
~~Кратку~~ Байку хіба розкажу, а „мораль" ви сами
вже виводьте.
Битим шляхом ~~по горі~~ та крутим
Їхали ми на узгірья Ай-Петрі;
Вже поминули сади, виногради рясні; куче-
ряві
Що покривають підніжжя гори наче
килим роскішний,
~~Вище облади тієї ми стали~~
Ось уже й лаврів, ~~магнолій~~ постами, ялоблених,
пишних магнолій не видко,
~~Ось поминули остатню фалангу~~
~~Темних~~ Ні струнких кіпарісів, густо повитих
плющем
Ні платанів роскішних наметів,

[illegible] .2

~~Тайни~~ Стрічалися ~~нам~~ земляки нам, білі
Явори і темні дуби до негоди та береза бурею звиклі,
~~Далі~~ Але й вона ~~ві~~ вже ~~не~~ достались ~~далеко~~ здолали ~~дибавке~~,
Тільки терни, будяки та ~~де~~-далі за нами, помалень товаришили нам у дорозі,
~~Потім кам'яний сама~~
Потім не стало і їх.
~~Сіра~~ ~~на~~ Біла крейда, ~~і сіра~~ пісок, червонясті і сірі каміння
~~Тер~~ Скрізь понад шляхом нависло, крутою стіною, непохідне, ~~грізне~~ та
Наче льода на північному морі.
Сухо, ніде ні билина, все задавило каміння,
Наче довічна труна.
Сонце палке сипле стріли на білую крейду
Вітер здійма пороху,
Думко: води ні краплиночки ~~певне~~ наче дорога в Нірвану,
країну всесильної смерти,....
Аж ось на шпилі,
На гострому сірому камені блиснуло щось наче полум'я
Квітка, велика, хороша, пелюстки свіжі розкрила,
І краплі ~~великі~~ роси самоцвітні блищали на ній,
~~Камінь пробила вона, той камінь,~~
~~Наче сонце [illegible]~~ Де
Камінь пробила вона, той камінь що все переміг,
що задавив і могутні дуби і терни непокірні;
Квітку ту вчені люде зовуть Saxifraga,
Нам поетам годиться назвати її Ломикамінь
~~У шанувати~~ [illegible] ~~на~~ шанувати і більше від славного лавру.